

מאהב גרינברג
שבועה בבית הקברות

לא היה חסר לי. כל החברים שלי יכולים להעיד שיש לי יד רחבה. נתתי לה כל מה שביקשה. עשינו חיים משוגעים ביחד. נתתי לה לבלות כמו מלכה. נסענו לחוץ-לארץ כמה פעמים. אכלנו במיטות ערות הכי יקרות. גרנו במלונות הכי מפוארים. יכולתי להרשות לעצמי רציית לחת לה את המכסימום. כשראיתי שהיא נהנית. אני נהנית פי שבע. זה היה התענוג שלי. כשהיא היתה לוחשת לי את המילים שלה, הייתי משתגע. עם אף אשה אחרת לא היה לי דבר כזה.

„אמרתי מישהו אחר, לא אני“

אחרי תקופה קצרה שהיינו ביחד היא ידעה שאני נשוי עם ילדים. זה לא הפריע לה לנסוע איתי לחוץ-לארץ ולבלות על חשבונני. לאמא שלה יש דיעה מאוד שלילית על כל הנושא הזה. לכן הסתרנו ממנה את העובדה שאני נשוי. אבל במשך הזמן הדיעות של האמא השפיעו כנראה גם על חנה. היא התחילה לבקש שניפגש לעיתים רחוקות יותר ולבסוף רצתה שניפגש. אמרתי לחנה שהתוכנית שלי לגביה הן רציניות. ניסיתי לשכנע אותה. הייתי יושב במשך שעות ומדבר איתה. היינו גם רבים, כמו כל זוג. אני לא מכחיש. אבל

היא טוענת: „הוא איים עלי באקדחים“

ודרש ממני כספים!“

הוא טוען: „ביזבזתי עליה סכומים גדולים, והיא זרקה אותי לכלבים!“

צורך לחקור עדים נוספים. שלהם ידוע על המעשים המיוחסים לחשוד. קיים חשש סביר שהחשוד ימשיך באימויו ויבצע את זממו.“

בתגובה על דברי נציגת המישטרה, טענו פרקליטיו של וילי גרינברג, עורכי-הדין דויד אופק ובני נהרי, כי הקורבן הוא למעשה, וילי עצמו. הם סיפרו כי וילי היה אדם אמין עד שהכיר את חנה. לדבריהם, מאז שהתאהב בה הוציא עליה סכומי עתק, המסתכמים בכחמישה מיליון לירות. הם תיארו כיצד וילי, שהוא תכשיטן במיקצועו, ירד מנכסיו והגיע אל סף פשיטת רגל. לדבריהם העניק וילי לחנה תכשיטים יקרים ולקח אותה על-חשבונו כמה פעמים לחוץ-לארץ. אופק ונהרי סיפרו כי כאשר התרושש לבסוף, חנה זנתה אותו. הם טענו כי חנה גילתה כבר לפני זמן רב שווילי נשוי, וכי הסיבה האמיתית שהגיעה אותה לזנוח אותו היא אי יכולתו להמשיך ולפזר עליה כספים.

אחרי שהשוטט דויד שטיינץ שמע את שני הצדדים, החליט להטות את הכף לטובת וילי גרינברג. הוא שיח רר אותו בערבות של 20 אלף לירות, בתנאי שלא יחזור על המעשים המיוחסים לו ולא יבוא במגע עם חנה חכם בכל דרך שהיא. לעורכי-הדין אופק ונהרי היתה זו הצלחה גדולה. שכן הרף החשדות החמורים שהועלו כנגד לקוחם, הצליחו לשחררו בערבות.

„אני והוא זה לא זה“

ריקי וחנה נפגשו לראשונה בעת טיול ביוון. חנה, שהיא מדריכת-תיירים, הובילה קבוצה של מטיילים ישראלים. וילי היה בקבוצה, וכך נוצר הקשר. כשחזרו ארצה עוד התהדקו הקשרים. השניים הפכו לזוג נאהבים לכל דבר.

חנה מתגוררת עם אמה ושני אחיה בווייליה מהודרת בהרצליה-פיתוח. היא משכילה, בוגרת אוניברסיטה. בגר סף להדרכת תיירים היא עוסקת בתירגומים. וילי, לער מת זאת, מעיד על עצמו כי הוא חסר השכלה. אך הפער בהשכלה לא הפריע להתפתחות היחסים. וילי הפך בן בית אצל חנה ואף התיידד עם האחים שלה. הכל היה טוב ויפה עד שהתהווה הקרע, שסיבותיו שנויות במחלוקת. חנה לא הרחיבה את הדיבור על הפרשה. „אני עדיין מאוד מפתת מווילי“, אמרה. „אני לא יודעת מה הוא מסוגל לעשות לי עכשיו. יש אמנם צו של בית-המשפט, האוסר עלי להתקרב אלי, אך אני מר-גישה מאוד לא בטוחה. אולי אסע לחוץ-לארץ. עד שהרור חות ירענו.“

מאהבת חכם
בילוים יקרים בחוץ

אתה עצור!“ בקריאה זו התנפלו בלשי המישטרה על דני (וילי) גרינברג, כאשר הגיע לבית חברתו, חנה חכם, בהרצליה. „יש לכם בודאי טעות“, אמר וילי הנדהם לשוטרים. „כאן גרה חברה שלי. אני באתי אליה“. אך השוטרים לא טעו. היתה בידיהם תלווה של החברה, שלפיה איים עליה וילי באקדחים וסחט ממנה כספים. ביום הראשון בשבוע שעבר התייצבה חנה חכם, בת ה-32 בתחנת המישטרה בהרצליה. היא סיפרה לשוטרים כי הכירה את וילי, בן ה-36, לפני כשנה. לדבריה,

התי סתם

אף פעם לא איימתי ולא נופפתי באקדחים. יש לי בסך הכל אקדה אחד, שרכשתי בגלל שהייתי מסתובב בארץ עם תכשיטים יקרים. אף פעם לא השתמשתי בה. מכרתי את העסק כי רצייתי להיות כל הזמן עם חנה. היה לי הרבה כסף ויכולתי להרשות לעצמי ליהנות קצת מהחיים. אבל חנה שברה אותי. היא רצתה לעזוב אותי. הרגשתי שאני לא יכול בלעדית. אני מודה שפעם, כשהתי רגזתי, אמרתי לה שמישהו אחר היה מבקש ממנה שתחזיר לו לפחות חלק מהמתנות שנתן לה. אמרתי מישהו אחר, לא אני. וגם את זה אמרתי רק מתוך כעס. אבל אף פעם לא סחטתי ממנה דבר. מה שהיא עשתה לי זה עוול גדול. היא פשוט זרקה אותי לכלבים, כשלא היתה צריכה אותי יותר. המישטרה התנהגה אלי כמו אל פושע. השוטרים השפילו אותי והתייחסו אלי כמו אל איזה לא-גורמאלי. זה היה גורא ואיום. הרגשתי רע ואפילו כדור לא רצו לתת לי. ישבתי יום אחד בתא מסריח ומחניק במישטרת הרצליה, ולמחרת העבירו אותי לאבו-כביר. שם ישבתי עם רוצחים ושודדים. הסתובבתי איתם בחצר הלוך וחוזר ולא הבנתי מה קורה לי. כשחזרתי הביתה, המשכתי להסתובב במיטבת כאילו היה זה בכלא. הייתי מבולבל לגמרי. כשהייתי במישטרת הרצליה חנה באה לשם. רצייתי להגיד לה: „בואי נשכח מהכל ונחזור להיות חברים.“ אבל היום, אחרי הכל, אני לא רוצה לשמוע ממנה יותר. זאת היתה מכה קשה מדי בשבילי. אף פעם לא פגעתי במישהו. אין לי שום עבר פלילי והיא הציגה אותי כמו פושע. זה הרס אותי לגמרי.

„ההאשמות של וילי לא נכונות. אני בכלל לא ניר צלתי אותו. כל הקשר הזה היה טעות מן ההתחלה. יש בינינו הבדלים רציניים. ידעתי שהיחסים בינינו לא יצרי ליחון. תמיד אמרתי לכולם שווילי ואני זה לא זה. הבעייה הא שחיכיתי יותר מדי. הייתי צריכה לסיים את זה כבר מזמן. לא תיארת לעצמי שהדברים יגיעו לממדים כאלה.“

ווילי, המתגורר בבתיים, היה בית-מלאכה לתכשר טים. לפני כמה חודשים מכר במפתיע את העסק ומאז אינו עובד. אחרי מעצר דון גזאן, אבל תמיד עדיין המתח והבילבול על פניו. הוא נראה שבור ומדוכא. **סיפור וילי גרינברג:** עד עכשיו אני לא מבין למה היא עשתה לי את זה. הייתי כל כך טוב אליה. נתתי לה כל מה שרצתה. איך היא יכולה ללכת למישטרה ולהגיד עלי דברים כאלה? אם לפחות זה היה נכון, אני מבין. אבל ככה, סתם, להמציא סיפורים כאלה? למה?! למה?! אני לא חושב שאני דון גזאן, אבל תמיד היתה לי הצלחה עם נשים. אולי זה בגלל שהייתי רע. אף פעם לא הראיתי לנשים שאיכפת לי מהן. הייתי עושה מה שאני רוצה. רק עם חנה זה היה אחרת. אני לא מבין את זה. היא לא חזרה יפה באופן יוצא-מן-הכלל, אבל אני בכל זאת נתפסתי אליה חזק. פשוט איבדתי את הראש לגמרי. זה לא קרה לי אף פעם. רצייתי רק שיהיה לה טוב. לראות את החוקר על הפנים שלה. אהבתי אותה עם כל הלב. הייתי מוכן לעשות הכל למענה. כסף לא היווה בעייה. זה אף פעם

כאשר התברר לה כי הוא נשוי ואב לילדים. החליטה להיפרד ממנו. במשך זמן ממושך ישבה חנה בתחנת המישטרה ופיררה טה באוזני השוטרים סיפורים מסמריי-שער. היא האשימה את וילי בכך שאיים לרצוח אותה ולהתאבד, אם תעזוב אותו. היא תיארה כיצד נופף וילי מולה בשני אקדחים וכיצד הכריח אותה לבוא עימו אל קבר אביה, ושם אילץ אותה להישבע לו כי לעולם לא תעזוב אותו. חנה טענה, כי למרות שביקשה מווילי לחדול מן הפגישות, וניסתה לנתק את הקשרים עימו, המשיך לפקוד את ביתה ולהטרידה. היא סיפרה כי לבסוף הביע וילי נכונות להיפרד ממנה ולהניח לבפשה. אך ניסה, בתמורה לנכונות זאת, לסחוט ממנה כספים. כאשר שמעו השוטרים את ההאשמות התמורות, מיהרו לארוב לוויילי ליד ביתה של חנה. וכאשר הגיע לשם, עצרו אותו. בחיפוש שנערך במכוניתו נמצא אקדה, שאותו מתחיק וילי ברשיון. האקדה השני, שעליו סיפר רה חנה, לא נמצא. בחקירתו במישטרה הכחיש וילי בתוקף את המעשים המיוחסים לו. הוא הודה כי ניסה לשכנעו בדרכי-נועם שלא תנתק עימו את הקשרים. לטענתו שיקרה חנה בעדותה ועשתה זאת על-מנת להשחיר את פניו ולהיפטר ממנו בדרך זו. וילי הובל לבית-המשפט. בפני שופט המעצרים התורן ביקשה המישטרה להאריך את מעצרו בעשרה ימים. „החקירה טרם הסתיימה“, טענה נציגת המישטרה, סמלת-ראשונה מלכה בהט. „יש צורך לתפוס אקדה נוסף, שבעזרתו איים החשוד על המתלוננת. יש